

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4565/2019
20.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална примања, коју заступа Државно правобранилаштво, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4287/19 од 29.05.2019. године, у седници одржаној 20.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4287/19 од 29.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4287/19 од 29.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 19637/17 од 12.02.2019. године, ставом првим изреке дозвољено је обејективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом трећим изреке одбијен је предлог за прекид поступка. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде штете, због неисплаћене инвалиднине за период од маја 2015. године до маја 2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном од доспелости сваког појединачног месечног износа, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом петим изреке одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4287/19 од 29.05.2019. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата неисплаћене инвалиднине, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је тужиоцу признато право на њену исплату. О праву тужиоца, висини тражене накнаде, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Такође, питање допелости права на камату, судови су решили у складу са становиштем Врховног касационог суда, према ком потраживања тужиоца на име неисплаћене инвалиднине нису повремена потраживања, због чега се на иста не примењује рок из члана 279. став 3 Закона о облигационим односима, већ се ради о захтеву за накнаду штете, па је тужиоцу припадајућа камата правилно досуђена почев од доспелости сваког појединачног неисплаћеног износа инвалиднине.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име неисплаћене инвалиднине тужиоцу поднета је 25.12.2017. године. Вредност предмета спора не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни

касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић